

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 เป็นต้นมา การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่ทำรายได้ให้ประเทศไทยเป็นอันดับหนึ่งเมื่อเทียบกับรายได้จากสินค้าอื่น ๆ ของประเทศ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนับได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศมาก นอกจากจะนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยไม่น้อยกว่าปีละ 280,000 ล้านบาทแล้ว (กองสถิติและวิจัยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2543 :1) การท่องเที่ยวยังเป็นเสมือนวัฒนธรรมใหม่ที่ได้ปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของชนชาติต่าง ๆ ในโลกรวมทั้งประเทศไทย สาเหตุหลักเกิดจากประชากรมีการศึกษาและรายได้เพิ่มขึ้น และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ ทำได้ง่ายกว่าเดิม จากสถิติของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น คือ ในปี พ.ศ. 2503 มีจำนวนนักท่องเที่ยว 81,340 คน ทำรายได้ให้กับประเทศเป็นจำนวน 196 ล้านบาท ต่อมาในปี พ.ศ. 2537 มีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็น 6,166,469 คน รายได้เข้าประเทศ 145,211.06 ล้านบาท (กองวางแผนโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540 : 3-11) รายได้จาก การท่องเที่ยวของไทยมีการเริ่มชะลอลดตัวหลังจากที่ไทยประสบปัญหาทางเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2543 แต่หลังจากที่ภาครัฐบาลและเอกชนได้พยายามผลักดันให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวไทยเพิ่มขึ้น โดยได้มีโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยว ทำให้ในปี พ.ศ. 2543 ประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นเงิน 285,272.19 ล้านบาท (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2543 : 13) จึงมีการพยายามดำเนินการให้การท่องเที่ยวเป็นรูปแบบหนึ่งของการศึกษาที่ช่วยพัฒนาโลกทัศน์ ภูมิปัญญา ยกกระดับความคิดจิตสำนึก ความรับผิดชอบ สร้างความภาคภูมิใจ รัก ห่วงแหน ในทรัพยากรและสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ (กองวางแผนโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540 : 3-11)

เนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อประเทศหลายประการตั้งแต่ในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศโดยการสร้างรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ และกระจายรายได้ไปในภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ ส่งเสริมการจ้างงาน สร้างอาชีพอย่างกว้างขวางทั้งที่เป็นแรงงานในธุรกิจบริการโดยตรงและแรงงานทางอ้อม เช่น เกษตรกร ชาวนา ชาวสวน กรรมกร ที่สามารถสร้างผลิตผลได้ และบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ที่จำหน่ายอุปกรณ์เครื่องใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยว สร้างภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศไทยในด้านแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและคุ้มค่าต่อ

การมาเที่ยว เผยแพร่วัฒนธรรมและคุณธรรมของชาวไทยให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายทั่วโลกและสร้างความเป็นชาตินิยม ส่งเสริมให้คนไทยรักชาติ รักประเทศ มีความภาคภูมิใจในความเป็นชาติไทย (สุดาพร ชูตินทรานนท์, 2542 : 41) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจึงได้สนับสนุนและวางแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวประเทศไทยอย่างต่อเนื่องโดยส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวต่างประเทศเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทย และส่งเสริมให้คนไทยท่องเที่ยวในประเทศด้วย เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 ได้ประกาศให้เป็นปีท่องเที่ยวไทย มีการส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานเพิ่มศักยภาพ ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน และส่งเสริมการลงทุน ในปี พ.ศ. 2530-2531 ได้มีโครงการปีท่องเที่ยวไทยเพื่อสานงานต่อ ต่อมาปี พ.ศ. 2533 ได้กำหนดให้เป็นปี "การท่องเที่ยวไทยครบรอบ 30 ปี" ในปี พ.ศ. 2541-2542 ก็เป็นปีของการส่งเสริมการท่องเที่ยว ภายใต้หัวข้อ "Amazing Thailand 1998-1999" ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้ริเริ่มจัดทำแผนการท่องเที่ยวที่มีลักษณะของการรวมแผนการพัฒนาท่องเที่ยวและแผนการตลาดการท่องเที่ยวเข้าด้วยกัน (กองวางแผนโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540 : 3) ปัจจุบันที่มีผลต่อการจูงใจนักท่องเที่ยวให้ท่องเที่ยวประเทศไทยยังคงเป็นปัจจัยทางด้านความสวยงามของภูมิประเทศและแหล่ง ท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรมและการซื้อสินค้าในประเทศไทย (กองสถิติและวิจัย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2543 : 10)

ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยว เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ซื้อบริการจากบริษัทนำเที่ยวหรือนักท่องเที่ยวอิสระ ในการเดินทางท่องเที่ยว นั้น นักท่องเที่ยวต้องอาศัยข้อมูล ข่าวสารประกอบการตัดสินใจและกำหนดกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งอาจได้จากแหล่งข้อมูลที่เป็นทางการ ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และผู้ให้คำปรึกษาโดยอาชีพ นอกจากนี้ยังอาจได้ข้อมูลมาจากแหล่งที่ไม่เป็นทางการ เช่น เพื่อน หรือบุคคลในครอบครัว (วิไลลักษณ์ น้อยพยัคฆ์, 2542 : 28) ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวที่ดี มีรายละเอียดครบถ้วน ถูกต้อง ทันสมัย ย่อมช่วยให้ นักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวอย่างราบรื่น สอดคล้องกับความต้องการและเกิดความประทับใจ ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวที่สามารถพบปะได้สะดวกและสามารถศึกษาข้อมูลก่อนการเดินทาง มีหลายประเภท เช่น เอกสารการท่องเที่ยวที่จัดทำโดยหน่วยงานต่าง ๆ และนิตยสารการท่องเที่ยว ซึ่งจัดทำโดยหน่วยงานของรัฐ คือ วารสาร อ.ส.ท. และวารสารอื่น ๆ ของภาคเอกชน เป็นต้น หนังสือท่องเที่ยวก็เป็นทางเลือกที่ดีสำหรับนักท่องเที่ยวหรือผู้ที่สนใจศึกษาด้านภูมิศาสตร์และการท่องเที่ยวเพราะให้ข้อมูลที่มีรายละเอียด ซึ่งปัจจุบันมีการจัดพิมพ์เป็นจำนวนมาก

หนังสือท่องเที่ยว (Travel Book) หมายถึงหนังสือที่ให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ เช่น ท่าเล ที่ตั้ง ลักษณะภูมิประเทศ ภูมิอากาศ การคมนาคม ทรัพยากรธรรมชาติ ประชากร การประกอบอาชีพ สถานภาพการปกครอง การเมือง เศรษฐกิจ และสถานที่ที่น่าสนใจ เช่น สถานที่

สำคัญทางประวัติศาสตร์ สถานที่ที่มีความงามตามธรรมชาติ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น ที่พักแรม ร้านอาหารและบริการต่าง ๆ (กาญจนา อาจองค์, 2522)

เนื่องจากหนังสือท่องเที่ยวมีเนื้อหาที่หลากหลายจึงมีการจำแนกประเภทและกำหนดหลักการพิจารณาคุณสมบัติที่ดีของหนังสือท่องเที่ยวไว้ Helen E. Hianes (1963 : 306-317) ได้จำแนกหนังสือท่องเที่ยว ออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้ ประวัติการ ท่องเที่ยวและบรรณานุกรมการท่องเที่ยว (History and Bibliography of Travel) หนังสือแผนที่ แผนที่ และคู่มือนำเที่ยว (Atlases, Maps, Guidebooks and Handbooks for Travelers) หนังสือที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับประเทศต่าง ๆ (Description of Countries) และหนังสือที่เป็นเรื่องเล่าหรือการถ่ายทอดประสบการณ์ตลอดจนการสังเกตของผู้เขียน (Narrative or Description Rendering of Personal Observation and Experience) ในด้านหลักการพิจารณาคุณสมบัติที่ดีของหนังสือท่องเที่ยว มีการกำหนดเกณฑ์สำหรับพิจารณาเนื้อหาและรูปแบบของหนังสือท่องเที่ยว เช่น ประเภท ความ ถูกต้องของข้อมูล ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ เกร็ดความรู้อื่น ๆ และลักษณะภายนอก เป็นต้น และในด้านผู้แต่งพิจารณาต่าง ๆ เช่น ทักษะของผู้เขียน ศิลปะการประพันธ์ เป็นต้น (รื่นฤทัย สัจจพันธุ์, ม.ป.ป. : 35-36)

การศึกษาวิเคราะห์หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยที่ผ่านมา มีจำนวน 3 เรื่อง เป็นการศึกษาวิจัยตั้งแต่ปี พ.ศ.2521 จนถึงปี พ.ศ. 2530 ครอบคลุมหนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยที่จัดพิมพ์ก่อนปี พ.ศ. 2500 จนถึงปี พ.ศ. 2530 ซึ่งมีจำนวนหนังสือทั้งสิ้น 389 เรื่อง งานศึกษาวิจัยดังกล่าวนี้ ได้แก่ สุเพ็ญ พิพิธกุล (2521) ศึกษาเรื่อง การประเมินค่าหนังสือท่องเที่ยวของไทย ที่จัดพิมพ์ในช่วงปี พ.ศ. 2594-2518 จำนวน 44 ชื่อเรื่อง โดยใช้หลักเกณฑ์ทางบรรณารักษศาสตร์ในการพิจารณา คือ วิธีการเขียน ผู้เขียนหรือผู้รับผิดชอบ สาระสำคัญของเนื้อหาในแง่วิทยาศาสตร์ ข้อเท็จจริงทางภูมิศาสตร์และลักษณะเด่นของหนังสือ ผลการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ คือ วิธีการเขียน ผู้เขียนหรือผู้รับผิดชอบ สาระสำคัญของเนื้อหาในแง่วิทยาศาสตร์และลักษณะเด่นของหนังสือ อยู่ในระดับปานกลาง และไม่มีหนังสือเรื่องใดที่มีคุณสมบัติทุกด้านอยู่ในระดับมาก กาญจนา อาจองค์ (2522) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือท่องเที่ยวเมืองไทย ที่จัดพิมพ์ก่อนปี พ.ศ. 2500 จนถึง ปี พ.ศ. 2521 จำนวนทั้งสิ้น 178 ชื่อเรื่อง โดยสร้างเกณฑ์วิเคราะห์เนื้อหาด้านภูมิศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยทุกเรื่องมีเนื้อหาเน้นทางด้านภูมิศาสตร์ในเรื่องที่ตั้งจำนวนมากที่สุด รองลงมาเนื้อหาทางด้านสถานที่ท่องเที่ยว ส่วนเนื้อหาที่กล่าวถึงน้อย คือ ข้อเสนอแนะสำหรับนักท่องเที่ยวและสินค้าพื้นเมือง และเสาวรส เปล่งแสงศรี (2530) ศึกษาเรื่อง หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยที่จัดพิมพ์ระหว่าง ปี พ.ศ.2521-2530 จำนวนทั้งสิ้น 167 ชื่อเรื่อง ศึกษาในด้าน ผู้จัดพิมพ์ ผู้เขียน เนื้อหา วิธีการเขียน ภาพประกอบ

และลักษณะรูปเล่ม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยจำนวนสูงสุดจัดพิมพ์ในปี พ.ศ. 2528 โดยหน่วยราชการและเป็นหนังสือประเภทที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับจังหวัดมากที่สุด ในด้านผู้เขียนหนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยระบุชื่อผู้เขียนเป็นหน่วยงาน สำหรับผู้เขียนที่เป็นบุคคลส่วนมากไม่ระบุประวัติ คุณวุฒิและประสบการณ์ หรือผลงานที่ผ่านมา จากท้าววิเคราะห์เนื้อหาในด้านต่างๆ รวม 5 ด้าน พบว่า ในด้านภูมิศาสตร์และสภาพทั่วไป หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยจำนวนสูงสุดนำเสนอเรื่อง ที่ตั้ง ด้านประวัติศาสตร์ นำเสนอเรื่องประวัติเมือง ด้านวัฒนธรรม นำเสนอเรื่องประเพณีและงานเทศกาล ด้านสถานที่ท่องเที่ยวแนะนำเสนอโบราณสถาน สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ ศาสนา ด้านข้อเสนอแนะสำหรับนักท่องเที่ยว นำเสนอเรื่อง ที่พัก ร้านอาหารและบริการต่าง ๆ หนังสือท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่ระบุแหล่งค้นคว้าอ้างอิงในการเขียน ในด้านวิธีการเขียนส่วนใหญ่ใช้วิธีการเขียนเชิงอธิบาย มีภาพประกอบ และแผนที่

การวิจัยเกี่ยวกับหนังสือท่องเที่ยวประเทศไทย ทั้ง 3 เรื่อง ทำให้ทราบว่า หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยที่จัดพิมพ์ตั้งแต่ พ.ศ. 2500-2530 ส่วนใหญ่ให้เนื้อหาทางด้านข้อมูลภูมิศาสตร์ ในด้านวิธีการเขียนส่วนใหญ่ใช้วิธีการเขียนเชิงอธิบาย และจากจำนวนประชากรในการวิจัยทั้ง 3 เรื่อง ยังแสดงว่าหนังสือท่องเที่ยวมีแนวโน้มในการเพิ่มจำนวนขึ้น

หนังสือท่องเที่ยวนั้นมีประโยชน์ในหลาย ๆ ด้านคือ ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานที่ เป็นความรู้ประกอบวิชาภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ รวมทั้งใช้อ้างอิงในรายงานและการวิจัยได้ หนังสือท่องเที่ยวยังเป็นสื่อกลางในการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนต่างสถานที่ ต่างเชื้อชาติ ต่างขนบธรรมเนียมประเพณี ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เผยแพร่ข้อมูลของประเทศ ทำให้ชาติอื่น ๆ ได้รู้จักประเทศ ซึ่งทำให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังสามารถอ่านเพื่อความเพลิดเพลินและใช้เป็นคู่มือในการเดินทางท่องเที่ยวได้ แต่แม้ว่าหนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยจะมีประโยชน์ดังกล่าวแล้ว และมีการจัดพิมพ์หนังสือประเภทนี้เป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นได้จากจำนวนหนังสือที่อยู่ในขอบเขตการวิจัย 3 เรื่อง ข้างต้น เริ่มตั้งแต่ รัฐบาลประกาศให้ปี พ.ศ. 2530 เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวไทย พร้อมทั้งได้สนับสนุนและจัดกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง (สิทธิพัทธ์ ธีรชัยยุทธ, : 100) สร้างความตื่นตัวในธุรกิจต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวซึ่งรวมถึงการผลิตสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว แต่ในปีพ.ศ. 2531 เป็นต้นมาก็ยังไม่มีการศึกษาวิเคราะห์หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทย ทั้งที่เป็นช่วงส่งเสริมการท่องเที่ยว มีการผลิตและการใช้หนังสือท่องเที่ยวจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยภาษาไทย ซึ่งจัดพิมพ์ระหว่างปี พ.ศ. 2531-2542 ในด้าน ผู้ผลิต ประเภท เนื้อหา การนำเสนอเรื่อง ส่วนประกอบของหนังสือ ภาพประกอบและรูปเล่มเพื่อเป็นแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับ

หนังสือท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ผลิตในช่วง 10 ปีนี้ และเพื่อเป็นแนวทางในการผลิตและใช้ประโยชน์จากหนังสือท่องเที่ยวที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยภาษาไทย ที่ตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2531-2542 ในด้านผู้ผลิต ประเภท เนื้อหา การนำเสนอเรื่อง ส่วนประกอบของหนังสือ ภาพประกอบ และรูปเล่ม

สมมติฐาน

1. หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยส่วนใหญ่จัดพิมพ์โดยหน่วยงานราชการ เป็นประเภทคู่มือนำเที่ยว มีขอบเขตเนื้อหาเฉพาะจังหวัด และนำเสนอเรื่องแบบบรรยาย
2. หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยภาษาไทย ส่วนใหญ่ไม่มีบรรณานุกรมและบรรณานุกรม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยภาษาไทย ที่จัดพิมพ์เป็นครั้งแรกและเผยแพร่ในประเทศไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2531-2542 โดยไม่รวมรายงานการวิจัย หนังสือแปล รายงาน ตำรา/แบบเรียน และจุลสาร ผู้วิจัยรวบรวมประชากรจากรายชื่อหนังสือท่องเที่ยวประเทศไทย ที่มีอยู่ในห้องสมุด 12 แห่ง ได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หอสมุดแห่งชาติ และห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน 10 แห่ง และร้านจำหน่ายหนังสือในกรุงเทพมหานครอีก 7 แห่ง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบและคัดรายการที่ซ้ำกันออกแล้ว มีหนังสือเป็นประชากร 408 ชื่อเรื่อง

แหล่งที่สำรวจและรวบรวมรายชื่อหนังสือ มีดังต่อไปนี้

1. ห้องสมุด

1.1 หอสมุดแห่งชาติ

1.2 ห้องสมุดการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (สำนักงานใหญ่)

1.3 หอสมุดกลางของมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

- หอสมุดกลางของมหาวิทยาลัยภาครัฐสำรวจจากสถาบันที่มีสาขามนุษยศาสตร์

5 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัย
ศิลปากร (วังท่าพระ)

- หอสมุดกลางของมหาวิทยาลัยภาคเอกชน สืบมาจากสถาบันที่มีการสอนราย
วิชาด้านการท่องเที่ยว 5 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยธุรกิจ
บัณฑิต มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และมหาวิทยาลัย-
อัสสัมชัญ

2. ร้านจำหน่ายหนังสือในกรุงเทพมหานคร 7 แห่ง สืบมาจากร้านที่มีการจัดแยก
หนังสือตามสาขาวิชาหรือเนื้อเรื่อง ได้แก่ คิโนคูนียะ ซีเอ็ดบุ๊คเซ็นเตอร์ ดวงมกล
ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศูนย์หนังสือธรรมศาสตร์ เอเชียบุ๊ค
และโอเดียนสตรี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบวิเคราะห์หนังสือท่องเที่ยวประเทศ
ไทย ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือท่องเที่ยวประเทศไทย

ตอนที่ 2 หัวข้อวิเคราะห์หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาหนังสือ วารสาร และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อได้ข้อมูลพื้นฐานในเรื่องที่วิจัย และข้อมูลในการสร้างแบบวิเคราะห์

2. สร้างเครื่องมือ คือแบบวิเคราะห์ เพื่อใช้เก็บข้อมูลหนังสือท่องเที่ยวที่เป็นประชากร

แบบวิเคราะห์ประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือท่องเที่ยวประเทศไทย ได้แก่ ชื่อเรื่อง ผู้ผลิต ปีที่พิมพ์
จำนวนหน้า

ตอนที่ 2 หัวข้อวิเคราะห์หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยในด้านประเภท เนื้อหา การนำเสนอเรื่อง ส่วนประกอบของหนังสือ ภาพประกอบ และรูปเล่ม

3. การทดสอบแบบวิเคราะห์กับหนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยที่ไม่ใช่กลุ่มประชากร
จำนวน 25 รายการ

4. เก็บข้อมูลหนังสือท่องเที่ยวประเทศไทยตามแบบวิเคราะห์ที่จัดทำขึ้น
5. วิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลจากแบบวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ คือ ค่าร้อยละ
6. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้ข้อมูลหนังสือท่องเที่ยวประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2531-2542 ซึ่งเป็นแนวทางสำหรับบรรณารักษ์ในการจัดหาหนังสือและแนะแนวการอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับประเทศไทยอย่างกว้างขวาง และเป็นแนวทางในการปรับปรุงการผลิตหนังสือท่องเที่ยวประเทศไทย

คำอธิบายศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

หนังสือท่องเที่ยวประเทศไทย ในการวิจัยนี้หมายถึง หนังสือภาษาไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประเทศไทย ซึ่งให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ ประเทศ จังหวัด อำเภอ และสถานที่ ในด้านภูมิประเทศ ดินฟ้าอากาศ จำนวนพลเมือง การประกอบอาชีพ ทรัพยากรธรรมชาติ เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ สถานที่สวยงามทางธรรมชาติ โบราณสถาน เฉพาะที่จัดพิมพ์ และเผยแพร่ในประเทศไทยเป็นครั้งแรก ซึ่งในการคัดสรรหนังสือเพื่อทำการวิจัยตามขอบเขตที่กำหนดไว้ ได้แก่ หนังสือที่จัดตามระบบทศนิยมดิวอี้ในหมวด 915.93 และตามระบบรัฐสภาอเมริกันในหมวด DS560

ผู้ผลิต ในการวิจัยนี้หมายถึง ผู้จัดทำและผู้จัดพิมพ์

ผู้จัดทำ หมายถึง ผู้รับผิดชอบในการจัดทำต้นฉบับของหนังสือ ได้แก่ ผู้แต่ง ผู้รวบรวม บรรณารักษ์ และผู้จัดทำภาพประกอบ

ผู้จัดพิมพ์ หมายถึง ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หนังสือท่องเที่ยว ได้แก่ หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ และเอกชน (สำนักพิมพ์ หมายถึง ผู้จัดพิมพ์และผู้จัดจำหน่าย ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์/ โรงพิมพ์หมายถึง ผู้พิมพ์)

โบราณวัตถุสถาน หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญในทางประวัติศาสตร์ โบราณคดีหรือศาสนา ได้แก่ วัด โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ ศาสนสถาน กำแพงเมือง คูเมือง อนุสาวรีย์และอนุสรณ์สถาน (กองวิชาการและฝึกอบรม การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, ม.ป.ป.: 6)